

מסורת הש"ס

(א) קי"ר ר' ישמעאל ב"ר
 יוס' (ג) [אבות ד' תנ'
 רש"י פ"ה מ"ט ע"ה]
 (ג) [בשמיטה שמיטה הוא
 דף המדברים ע"ד ע"ד
 חס"פ] (ע' פירוש הערוך
 ע"ד מ"ה) (ו) [במחנה
 כ' בנדרים ג' ע"ד]
 פ"ה (ו) [ע"ד]
 בנדרים ל"ה (ו) [במחנה
 ח' בע"ד] (ח) [פ"ה
 מ"ה ד"ר ב"ר
 המע"ד] (ט) [אבות ד'
 תנ' מ"ה] (י) [ע' חס"פ]
 י"ח ק"י: (י"א) [במחנה]
 כ' [ע' פ"ה ב"ר
 ד' לאלף וכו']

גליון הש"ס

תוס' ד"ה חבם כו' ובי
האי נזנא אמרינן כו' פ'
תשובה הלכ"ה סי' לב:

הגהות הב"ח

(ב) רש"י ד"ה ושמאל וכו'
לאי כחוצי סמך ידן הוא
סא כחב:

לעזי רש"י

קלושיי"א [קלושי"ץ].
סדורם.

האומר פרק ששי גיטין

כיון דאמר מר. לקמן בשמעתין גבי אחריו לקופר ויכתוב ופולטי ופולטי ויחתמו כשר הגט אבל לא תעשה: לא שפירא. הלכך לא גורין. ושמואל לית ליה דרבי ירמיה דאמר חתם קופר שטיט אלא כתב קופר וחתם עד דאמרמינן בשמעתין (לקמן דף טו:) ולא מוקי לה

ואמרו לסופר ויכתוב ולפלוגי ופלוגי ויחתמו
וימשוש כיסופא דסופר חיישי ומחתמי חד
במהקן סהדי וסופר בהדיירו ובעל לא אמר
הכי כיון דאמר מר כשר ולא תעשה כן
לכבישראל לא שכיח וליחוש דילמא אמר להו
ואזיל הגך משוש כיסופא דסופר ומחתמי ליה
לסופר בהדי חד מינייהו ובעל לא אמר הכי
אמרי הא נמי כשר ולא תעשה הוא הניחא
למ"ד כשר ולא תעשה אלא למ"ד כשר
ותעשה מאי איכא למימר אלא רבי יוסי
י"תתי עליה ושמואל סבר לה כוותיה בחדא
תפליג אמר בחדא גופא אמר שמואל אמר
רבי הלכה כרבי יוסי דאמר מילי לא מימסרן
לשלחא אמר לפניו ר"ש ברכי מאחר שר"מ
וחנינא איש אונו חולקין על רבי יוסי מה
דאמר רבי לומר הלכה כר' יוסי אמר לו שתוק
בני שתוק לא ראית את ר' יוסי אילמלי ראיתו
נגמקוק עמו דתניא איסי בן יהודה היה מונה
שבחן של חכמים ר"מ חכם גדול וסופר ר' יהודה
ש"סא לכשיצאה ר' טרפון וכל ר' גזיון ר'
ששמעאל ה'נות מיונת ר"ע אוצר בלום ר'
יוחנן בן גורי קופת הרוכלים רבי אלעזר בן
עזריה קופה של בשמים ר' משנת ר' אליעזר
בן עקב קב וגין ר' יוסי נמוק עמו רבי
ששמעון טוחן הרבה ומוציא קימעה תנא
משבח קימעה ומה שמוציא אינו מוציא אלא
סובין וכן אמר ר"ש לחלמידיו בני שנו
מדות שמדות תרומות מתרומות מידותיו
של ר"ע גופא אמר לשנים אמרו לסופר
ויכתוב ולפלוגי ופלוגי ויחתמו אמר רב הונא
אמר רב כשר לולא תעשה זאת בישראל
אמר ליה עולא לרב נחמן ואמרי לה רב
נחמן לעולא מאחר דכשר אמאי לא תעשה
זאת בישראל א"ל חיישינן שמא תשכור עדים
וימי חיישינן והתניא עדים החתומין על ידו
מקוק ועל גמי אישא לא חשו חכמים לדברו לא
מעשה לא עבדי דבורא קאמרי אמר לשנים
אמרו לסופר ויכתוב ואתם חתומו רב חסדא
אמר כשר לולא תעשה רבה בר בר תנה אמר
כשר ותעשה רב נחמן אמר כשר ולא תעשה
רב ששת אמר כשר ותעשה רבה אמר כשר
ולא תעשה רב יוסף אמר כשר ותעשה
ואיכא

דברי ר' מאיר יש לומר דלר' מאיר
וומר אמרו לקופר ויכתוב ואחמ
אחמ תאמר אכתי היי קמני הרי אלו
מר במקוץ הא נמי כשר ולא תעשה
ומיך רביע תס דמשוס דאמר לשלשה
שהוא לכתחלה נקט האי לישנא
דיכתבו ויתנו אי נמי קאמר
אין יאכלו ויתנו שלוחות ויכנו ויתנו

אי גמי דוימנין

[illegible]

חנות מיוזנת. לשון מזון ואית
דגריס מזונית לשון זיון:
בלום. בקוונרס גרס כמס כמו
פיו גלוס ורגליו מזבלמות
בצטרות (ד מ): ואית "דריס" כסמ"ק
כמו בצבאית רבה (פ י"ד) משל
למלך שזיו אולריותו כלוסים ותחומין
ותעוררין ס: **דיבורא** אברי
משקש א"א עברי. והא דלמרינן
יוסף פרק ב' דיבמות (דף ה:) גבי
מסאף ואז שחלצה כפיו יצאה מפני
שזאב ב"ד ופרין בגמרא טעמא דב"ד
הא כי מרי לא והנציט עדים החמומים
על שדה מקח ועל גט אשה לא חשו
הכמים בו' ומאן קושיא לשרי דיבורא
למרי מעשה לא עברי לימנר הכא
הדאס לא היו אלא דיבורא שאומר
שמיאנה או שחלצה יש לומר כיון
הדאס על ידי דיבורא נגמר הדבר
שע"י קיפת לשון מעשה גמור
למשיב ליה אכל הכא אין נגמר על
דס ואינו אלא דיבור עגלמל:

הדרך עלך האומר התקבל

א. לעזמן מדרש לעזמן אבל כשעשה
 וזמן לעזמן ואזנות לעזמן. וגרסה בעיני
 נ. מאלן עדשים מאלן כמו פיו בלום
 ז. לעיר אולין ממנו אפרממן עמן
 ח. משיו וכן גמרא וכן מדרשו
 ט. דומה לקופת הרוכלין אלא שהרוכל
 י. לומר הרבה כאשר חבירו אלא מה
 יא. סוף משהן קיטא. מתלמודו:
 יב. כמות: שט מדרש. למדו תוספת
 יג. גרסה אחר בדרש: שטא תוספת
 יד. ומכרין חתימתן לא חשו לומר שקר
 טו. אחרים קטורים שהבעל צוה: ואם
 טז. ספשה. גרסה אה אטו הא:
 ואלה

עין משפט
נר מצוה

סז.

מה א ב ג מ"י פ"ב
מה' גירושין הל"ו
סמג עש"ן נ טו"ע אה"ט
ס"י קכ סע"י ד וע"ש
כח"מ ובכ"מ:
ד [טו"ע חו"מ סימן פו
סע"ף כ"א]:
ה [מ"י פ"י מהל' גירושין
הט"ו שו"ע אה"ט סימן יב
סע"ף א]:

מוסף רש"י

[illegible]